

**Kate Young**

VERTAALD DOOR  
NIKKI GREVELING

**DE  
PRINSES  
OP HET  
WITTE  
PAARD**

LUITINGH-SIJTHOFF

© 2024 Kate Young  
All rights reserved  
© 2024 Nederlandse vertaling  
uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam  
Alle rechten voorbehouden  
Oorspronkelijke titel *Experienced*  
Vertaling Nikki Greveling  
Omslagontwerp Villa Grafica  
Omslagbeeld Shutterstock  
Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 210 4037 0  
ISBN 978 90 210 4038 7 (e-book)  
NUR 302

[www.kateyoungwrites.com](http://www.kateyoungwrites.com)  
[www.lsuitgeverij.nl](http://www.lsuitgeverij.nl)  
[www.boekenwereld.com](http://www.boekenwereld.com)

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor alle vrouwen die naast me op de bank noedels eten.



## De break

Het gesprek begon, toepasselijk genoeg, in Meis bed. Het was een warme zomerochtend midden in juli, het licht viel bijna op een clichéachtige manier door de vitrage en verwarmde zo Bettés huid. Het viel niet te ontkennen dat het een bepaalde luxe was om zo 's zomers samen in bed te liggen; de vorige avond hadden ze urenlang de tijd genomen in het laatste beetje daglicht om de gouden gloed op elkaars huid te bewonderen.

Over het algemeen haatte Bette het om te zweten, ze haatte de zomer. Haar lichaam voelde groot in de warmte, alsof ze te veel ruimte in beslag nam, net zo stevig en warm als een rijzende bol deeg. Maar iets aan de manier, eigenlijk alles wel, waarop ze hier met Mei was, warm onder haar linnen laken, maakte haar zo blij dat ze daar niet aan dacht.

Het plan was dat Bette straks vrienden in het park zou ontmoeten, om van de zon te genieten nu het nog kon. Maar toen zij en Mei rond acht uur hun ogen openden, leek de middag heerlijk ver weg. Ze voelden helemaal geen haast. Mei verdween om thee te zetten en Bette... Bette miste haar. Ze was niet langer dan tien minuten weg en bevond zich in de kamer ernaast. Bette had haar de radio horen aanzetten, de ketel met water horen vullen. En toch miste ze haar. En dus, zonder te bedenken hoe belachelijk het was, aangezien ze zo weer terug zou zijn, klom Bette uit bed en volgde ze haar.

Ze trof Mei bij de gootsteen aan, waar ze uit het raam staarde, haar hoofd geheven en haar vingertoppen drukkend tegen de

bovenkant van haar rug, een plek die altijd gespannen was na een week in de studio. Eén kant van haar kamerjas was van haar schouder gegleden en ze neuriede mee met iets op de radio wat Bette alleen maar kon bestempelen als ‘gevarieerde klassieke muziek’. Bette ging achter Mei staan en haar lippen vonden Meis nek, waar Meis vingers nu stillagen. Nog steeds neuriënd hield Mei haar hoofd naar achteren en begon ze met haar handen Bettes haren te strelen, om Bette te begeleiden terwijl die met haar tanden aan haar oorlel trok, om zo haar mond naar haar kaak te brengen. Bette trok aan de knoop van Meis kamerjas, draaide haar om en tilde haar op het aanrecht, recht naast de pot waarin de thee nog stond te trekken. Mei trok een wenkbrauw op terwijl haar blik over Bettes lichaam gleed – ze stond naakt in Meis keuken, alsof dat iets was wat Bette bij een heleboel mensen deed, alsof dit niet iets nieuws was in een reeks van nieuwe dingen. Alsof Mei zich niet volledig bewust was van alle manieren waarop dit nieuw was.

Bette dacht op dat moment dat Mei twijfelde – misschien vanwege de nabijheid van de stomende theepot, of de jaloezieën die openstonden in de keuken, of Bette die zo overduidelijk en beschamend naar haar snakte dat ze niet eens tien minuten op de thee kon wachten – maar één tel later wist Bette zeker dat ze het zich had verbeeld. Want op dat moment sloeg Mei haar benen om haar heen, zoende ze haar zacht, met haar mond open, en trok ze haar dichterbij, waardoor ze allebei in zijde werden gewikkeld. Uiteindelijk lukte het hun om terug in bed te komen, de thee die allang was getrokken vergeten. Het leek nog belangrijker, veel belangrijker dan thee, om in Meis volle lippen te bijten, om te focussen op de gevoelige huid boven haar heupbot en om haar tegen het bed te drukken.

In de uren daarna wist Bette niet meer op hoeveel manieren ze konden samensmelten. En net toen Bettes hartslag weer bedaarde, terwijl ze een diepe vrede met de wereld ervaarde, bracht Mei het terloops ter sprake. Alsof het een natuurlijk verloop van een gesprek was dat ze al hadden gevoerd.

‘Ik hou ervan hoe erg je hiervan geniet,’ zei Mei ademloos, haar stem nog zacht en intiem terwijl ze Betties heup onder de deken aanraakte. ‘Hou ervan hoe goed het voor je is. Het maakt me verdrietig als ik denk aan alle jaren waarin je dit niet had. Alle ervaringen die je hebt gemist.’

Haar woorden waren net zo hevig als een aardbeving, veel te intens voor een zaterdagochtend, en Bette voelde ze op het bed tussen hen in vallen.

‘Had je... Had je liever dat ik meer ervaring had?’ Betties stem klonk vreemd en langzaam en ze kon de gruwel die erin doorklonk niet verbergen. De gloeiende trots die ze een paar minuten geleden dankzij haar seksuele kundigheid had gevoeld, toen Meis hand verstrengeld in het laken onder hen lag, haar hele lichaam gespannen, verdween.

‘Nee, nee.’ Mei lachte en stelde haar vlug gerust. ‘Meer ervaringen. Ervaringen,’ herhaalde ze nadrukkelijk. ‘Ik bedoel, ik geloof dat ik gewoon... Ik geloof dat ik had gewild dat we elkaar hadden ontmoet nadat je meer tijd had gehad om dit aspect van jezelf te ontdekken.’

Bette knikte en deed net alsof ze ontspannen, begripvol en kalm was, maar haar mond ging zonder haar toestemming open. ‘Oké, maar dat klinkt nog steeds alsof je wilt dat ik hier beter in ben.’

‘Hou op! Je weet dat het bullshit is. Nu ben je gewoon aan het vissen naar complimenten. Oké dan, luister goed naar mijn volgende woorden. Je bent hier goed in. Ongelooflijk, overwelddigend goed.’ Mei leunde naar voren om haar geruststellend te zoenen voordat ze verderging. ‘Ik heb het over alles, niet alleen de seks. Ik date al zo lang met vrouwen. Ik weet wat ik wil. Ik wil dat jij die kans ook krijgt.’

‘Ik weet niet...’ begon Bette, maar Mei legde een warme hand over haar nog gevoelige lippen en kaak, waarna ze een zuigzoen op haar sleutelbeen plaatste. Het was om gek van te worden dat ze wist op welke lichaamsdelen van Bette ze haar lippen moest leggen om haar de mond te snoeren. Het was

verschrikkelijk (geweldig) als iemand je zo goed kende. Bette wachtte totdat ze weer sprak.

‘Het is geweldig wat we hebben. Het is zo fijn en zo makkelijk. Iets wat me nooit zo snel overkomt,’ begon Mei. En ondanks het feit dat Mei zo vaak knipperde, vreemd zenuwachtig, ondanks het feit dat Bettes ingewanden nog steeds angstig samenknepen, het was onmogelijk om niet dankbaar te zijn vanwege de waarheid van haar woorden. Om Mei te horen zeggen hoe ongebruikelijk dit ook voor haar was. Het was Bette namelijk nog nooit overkomen.

‘Maar, luister, ergens blijf ik maar denken dat je op een gegeven moment spijt gaat krijgen dat je jezelf niet de tijd hebt gegeven om te daten, om met meerdere mensen naar bed te gaan nadat je uit de kast was gekomen. Ik wil je die kans niet ontzeggen. Ik wil niet dat je me het kwalijk neemt. Dat je spijt krijgt dat je een relatie bent aangegaan met de eerste vrouw met wie je seks hebt gehad. Snap je?’

Bette was stil. Nee, besloot ze. Ze snapte het niet. Drie minuten geleden was haar grootste probleem nog of ze weer seks konden hebben voordat Mei weg moest naar haar studio. Hoe kon alles zo op zijn kop worden gezet in een paar minuten tijd? Bedoelde Mei eigenlijk dat zij spijt hiervan had? Spijt van hen? Het was precies het tegenovergestelde van wat Bette voelde. Moest ze haar vertellen dat ze zich had voorgesteld hoe ze samen Meis familie met Kerstmis zouden bezoeken? Dat Mei over haar zus in Tokio had verteld en dat Bette al meerdere keren naar vluchten had gekeken? Dat ze zich vorige week nog had afgevraagd hoe het zou zijn als ze samen een baby kregen? Het voelde, ondanks de aansporingen van Mei om meer open over haar gevoelens te zijn, om meer van haarzelf te delen dan ze gewend was, dat alles misschien te snel te veel was. Er waren nog maar een paar maanden voorbijgegaan. En dus had ze een andere manier gevonden om het te zeggen.

‘Ik meende wat ik altijd heb gezegd sinds we elkaar hebben ontmoet. Ik ben liever monogaam. Ik heb geen tijd nodig om



erop los te daten, om met zo veel mogelijk vrouwen naar bed te gaan. Ik wil jou. Ik wil dit.' Op haar rug, met haar ogen op het plafond gericht, zocht Bette naar de juiste woorden om haar gevoelens over te brengen, om Mei te vertellen hoeveel dit voor haar betekende. 'Ja, jij bent de eerste vrouw met wie ik naar bed ben geweest. Maar ik kan me ook niet voorstellen dat het zo goed voelt, zo juist, bedoel ik, met iemand anders.'

Bette draaide haar hoofd en zag dat Mei haar aanstaarde, haar gezicht half in het kussen gedrukt. Haar rechte pony was te kort (iets waar ze dinsdag woedend om was geweest toen ze was teruggekomen van de kapper), en het donkere haar stond rechtovereind op de plekken waar ze er net aan had getrokken. Haar oogmake-up van gisteravond was uitgesmeerd, de ooit perfect getekende wings gebarsten en uitgelopen op haar wang en onder haar ogen. Bette zag de kenmerkende vlek van een zuigzoen op haar borst, vlak onder haar sleutelbeen, en ze wist dat Mei, zodra ze hem zag, zou doen alsof die haar dwarszat. Het was een ondraaglijk intiem moment. Mei was ongelooflijk knap, en Bette kon niet geloven dat ze haar nog steeds niet had verteld dat ze verliefd op haar was geworden. Ze kon niet geloven dat ze zich inhield. Ze wilde het zeggen, het haar vertellen, maar iets aan het gesprek maakte het onmogelijk. Het was niet het juiste moment.

In plaats daarvan rolde Bette zich op haar zij en sloeg ze haar arm om Meis middel, waarna ze met haar vingers haar rug streelde. Ze duwde een knie tussen Meis benen en verstrengelde hun lichamen onder de lichte zomerlaken. Mei glimlachte, de goede lach waarvan ze vond dat ze te veel tanden liet zien, en Bette zoende haar open mond. De kus was klungelig en ongemakkelijk en gaf Bette een rilling. Ze giechelden allebei onbeholpen. Mei trok haar nog dichterbij, met haar hand op Bettes rug.

'Ik snap het. Echt waar. Ik wil je niet vertellen hoe je je moet voelen. Ik dacht er gewoon over na, weet je wel? Over ons, denk ik, over de toekomst,' ging Mei verder, haar stem luchtig op een

manier die geforceerd voelde. ‘Onze toekomst.’

‘Juist.’

‘Het is gewoon... Ik denk dat de tijd om zoiets te doen nu is. Om, je weet wel, even een break te nemen.’

‘Een break?’ Een hoog gerinkel kwam opzetten in Bettes brein, een te late waarschuwing voor een naderende ramp – de alarmbellen die afgingen op de *Titanic* lang nadat alle hoop was opgegeven.

‘Niet permanent, natuurlijk. Gewoon een pauze. Zodat je de tijd krijgt om te ervaren hoe het is om uit de kast te zijn. Om gay te zijn. Heb wat lol voordat je begint aan een relatie. Voordat wij samen zijn.’

Met een snel bonzend hart dacht Bette terug aan alle gebeurtenissen van vanochtend, om alles aan elkaar vast te knopen, maar het lukte haar niet. Ze trok haar been terug en schoof naar achteren onder de deken. Dit was waarom mensen niet naakt de nacht met elkaar moesten doorbrengen. Ze lag hier kwetsbaar. Blootgesteld.

‘Wil je dat we elkaar niet meer zien? Zodat ik met andere vrouwen naar bed kan gaan?’

Het voelde dwaas. Absurd. Het kon niet anders dan dat ze haar verkeerd had begrepen.

‘Ja. Naar bed. Een beetje daten als je wilt. Zodat je de tijd krijgt die ik heb gehad. Om dit allemaal te ontdekken, weet je wel? Maar: ja.’

De stilte lag tussen hen in, uitgestrekt totdat Bette zich realiseerde dat Mei op een reactie wachtte. Ze greep de eerste gedachte vast die in haar opkwam en had er bijna meteen spijt van toen ze eraan begon.

‘Zou het niet... Ik weet het niet. Zou een open relatie geen betere manier zijn om dit te doen?’

‘Ik wil niet echt een open relatie,’ zei Mei, haar stem zo kalm, sussend en beslissend dat Bette een vlaag woede voelde. Ze had de tijd gehad om een antwoord voor alles klaar te hebben waar Bette mee zou komen. Haar toon leek te suggereren dat het een

normaal gesprek was, volledig geschikt voor in het bed waarin ze net seks hadden gehad. Het was net alsof ze al had besloten dat het geen probleem zou zijn, alsof het geen beslissing was die Bette voor zichzelf mocht maken. ‘En je zei het net zelf. Jij bent ook liever monogaam. Ik geloof dat alles dan precies zo zou blijven.’

Bette wilde júíst dat alles precies hetzelfde bleef. Ze voelde zich misselijk. Wat nog erger was, was dat haar kleren in de woonkamer lagen, dat wist ze zeker. Allemaal. Ze zou na dit gesprek naakt moeten weglopen, zonder iets om haar lichaam.

‘Dus je denkt dat we in plaats daarvan uit elkaar moeten gaan?’

‘Niet voorgoed!’ zei Mei, alsof ze Bette een reddingsboei toewierp terwijl ze van haar vandaan voer. ‘Voor een tijdje. En dan na drie maanden...’ – Bettes wenkbrauwen schoten in de lucht en voor het eerst wankelde Mei – ‘of, je weet wel, wanneer dan ook, ik bedacht dat drie maanden misschien goed zou zijn, zodat we nog een paar weken samen hebben voor de bruiloft van Erin en Niamh? Maar goed, na drie maanden kunnen we ons daar volledig op richten. Maar ik wil eerst dat jij de tijd krijgt om erachter te komen wat je wilt.’

‘Dít is wat ik wil,’ drong Bette aan. Mei had hier echt over nagedacht, realiseerde ze zich. Het plan was zo gedetailleerd, zo verschrikkelijk doordacht. En zo, zó stom. En toen dacht ze aan Ryan, aan het moment waarop ze het met hem uitmaakte terwijl ze samen op de bank zaten op een regenachtige zondagmiddag. Ze wist nog dat hij zo hard voor hen had gevochten dat haar medeleven was omgeslagen in medelijden. Het was niet aantrekkelijk, wanhoop. Het was beschamend om aan te zien. Ze haalde trillerig adem en realiseerde zich toen dat ze op het punt stond te gaan huilen.

‘Ik weet dat je dat denkt. En ik ontken niet hoe fantastisch dit is,’ zei Mei, volkomen oprecht. ‘Maar misschien voelt het met iemand anders ook goed. Je hebt niets om ons mee te vergelijken. En ik wil dat je het zeker weet.’

Het was onmogelijk om hiertegenin te gaan. Maar het leek

niet eerlijk. Was een relatie niet altijd risicovol? Een en al hoop, gevaren en samen van een klif af springen zonder te weten waar je zou landen.

‘Maar, Mei, ik... Ik hou van je,’ zei Bette, die de wanhoop in haar stem haatte. Een traan glipte met de woorden naar buiten, vastberaden om los te komen. Het was een marteling om het zo te zeggen.

‘O, Bette,’ zei Mei, haar ogen glinsterend en nat, terwijl ze haar hand op het bed vastpakte. Bette hield die vast alsof ze zo kon voorkomen dat ze verdronk. ‘Ik word ook verliefd op jou. Dat is de reden waarom ik van mening ben dat we dit moeten doen.’

Misschien was het allemaal wel vreselijk logisch op de een of andere manier. Hoe kón Bette het anders weten? Plotseling voelde het alsof er iets zwaars op haar schouders lag, haar gebrek aan ervaring dat als een te volle rugzak aan haar hing. Misschien was het niet gek dat Mei wilde dat ze daarvanaf kwam. Misschien werd alles wel beter als ze het kwijtraakte. Makkelijker. Minder zwaar.

Ze haalde diep en kalm adem, waarna ze haar hand onder die van Mei vandaan trok. Onmiddellijk voelde ze het gemis, als een fysieke pijn. ‘Dus. Een pauze dan. Oké. Als dat is wat... Ik bedoel, als dat is wat we doen, dan kan ik gewoon... Wil je je even omdraaien? Ik moet mijn spullen pakken.’

En in plaats van dat Mei zei dat ze niet zo gek moest doen, in plaats van te lachen en haar over het bed heen te trekken, knikte ze en sloeg ze een hand voor haar ogen.

## Zaterdag 16 juli

*Nog 91 dagen te gaan*

Bette was aan het rennen. Ze haatte rennen. Maar haar route van Meis huis naar het park had haar langs de pub gebracht waar ze hun eerste date hadden gehad. En dus was Bette te laat. Ze had haar huisgenoot Ash beloofd dat ze niet afgeleid zou raken, dat ze er zou zijn om het einde van het semester te vieren, dat ze niet het soort persoon was geworden dat iemand anders ontmoette en onmiddellijk haar vrienden dumpte. Maar misschien wilde ze wel liever die persoon zijn dan de persoon die ze nu was: degene die lang hilde in het openbaar om een relatiebreuk die geen breuk was.

Want dat was nou eenmaal het ding. De hele ochtend met Mei kwam uiteindelijk maar op één ding neer: dit was geen relatiebreuk.

Het probleem was natuurlijk dat het wel zo voelde. Het was net alsof Mei technologisch en fysiek voor een tijdje afstand nam, alsof ze op de Zuidpool iets ging installeren. Maar in werkelijkheid bleef ze in Bristol en ze werkten vaak samen, dus de kans was groot dat ze elkaar in de tussentijd nog zouden zien.

Het zou een hel worden.

Bette bedacht dat het ideaal zou zijn om naar huis te gaan, in bed te kruipen en pas weer tevoorschijn te komen als de verplichte drie maanden voorbij waren.

In plaats daarvan maakte de reeks berichten van Ash haar wel duidelijk dat zo'n zaterdag niet in het verschieft lag. Ze was namelijk te laat voor het park. Ze hoorde ook chips en dips mee

te nemen, die ze niet had, en de aankoop daarvan zou haar nog later maken. Dagen geleden had Bette ja tegen het idee gezegd, toen ze zich voorstelde dat Mei zich bij hen zou voegen zodra ze klaar was in de studio, waarna ze samen op een picknickkleed zouden liggen, met haar hoofd op Meis buik terwijl ze dutten. Ze zag voor zich hoe ze eruit zouden zien als een reclameposter bij een bushokje voor G&T's in blik.

Zo zou het helemaal niet gaan. Ash was er al, met Anton en Carmen. Ze zouden er allemaal van uitgaan dat ze te laat was omdat ze met Mei in bed had gelegen, en ook al was het technisch gezien correct, ze kon het idee niet helemaal aan om hun veronderstelling te scheiden van de werkelijkheid. De gedachte om alles aan ze uit te leggen was een verschrikking.

Ze zouden het niet begrijpen. Zij snapte het niet eens.

En dus, terwijl ze buiten adem voor de chipszakken in de buurtwinkel stond, besloot ze dat het waarschijnlijk beter was om het hun niet te vertellen. Als ze naar Mei vroegen, naar de ochtend die ze had gehad, kon ze het gesprek luchtig houden. Vrolijk. Doen alsof ze laat uit bed was en zich moest haasten om zich klaar te maken en dat het gesprek in bed helemaal niet had plaatsgevonden.

Ze ving een blik van zichzelf op in de deur van de koelkast terwijl ze in de rij stond om te betalen, ontzet vanwege haar sprietige haren, meer bruin dan rood als het gewassen moest worden. Onder haar zonnebril voelde ze haar opgezwollen ogen, met de eyeliner van gisteren eronder uitgeveegd. Ze droeg een overhemd van spijkerstof waarvan het knoopje voor haar borsten steeds maar weer openviel, iets wat hoogstwaarschijnlijk nu ook gebeurde. Ze was te laat én zag er niet uit, dacht ze, terwijl ze de chips op de toonbank legde, het knoopje weer dichtdeed en haar haren in een zweterig knotje opstak.

Het voelde onmogelijk dat ze achttien uur geleden met Mei bij een Van Gogh-tentoonstelling had gestaan, een en al licht, kleuren en kussens.

Er waren drie maanden voorbijgegaan sinds hun eerste date

en alles was fantastisch geweest: late avonden met appmarathons en lange wandelingen op de kade en Mei die voor haar kookte. Op één avond hadden ze zo hard gelachen dat iemand ze suste in een restaurant, op een andere hadden ze gezoend in een bijna lege bioscoopzaal. Toen Meis ouders op bezoek waren gekomen, hadden ze in een Frans tentje geluncht, waar Mei geruststellend onder de tafel een hand op haar been had gelegd en meneer Hinota hen had uitgenodigd om ze te komen opzoeken in Cheltenham.

En gisteren waren ze voor een late lunch op stap gegaan en hadden ze hand in hand door de tentoonstelling gelopen. Een heel uur hadden ze in de hoek van een van de kamers doorgebracht, waar het licht op hun gehaakte armen viel, met Meis hoofd op Bettes schouder. Ze hadden over hun favoriete artiesten gepraat, over de prints die ze in hun tijd op de universiteit hadden gekocht en daar hun persoonlijkheden omheen hadden gebouwd. Over Mei, die verliefd was op de paddenstoelen van Yayoi Kusama, op de cipressen van Van Gogh en op Matisse. Over Bette, die een print had gekocht van Hockneys zwembad, Paul Fischers vrouwen op het strand en van Klimts portret van Adèle Bloch-Bauer I.

‘Hóé wist je niet dat je gay was?’ had Mei gezegd, alsof Bettes goedkope posters onthullend waren. En ze hadden allebei gelachen. Alsof het iets was waar ze zich geen zorgen om hoefden te maken, gewoon iets uit Bettes verleden waar ze grapjes over konden maken.

Ash had haar locatie doorgestuurd en Bette volgde die door het park naar een hoekje in de schaduw. Van een afstandje kon ze Anton zien liggen met zijn hoofd op Carmens buik, en heel even haatte ze hen. En toen zwaaide Ash en riep Carmen gedag en voelde ze in plaats daarvan een irritante vlaag liefde voor ze.

‘Goeiemiddag,’ zei Ash, en met dat ene woord lukte het haar om oprecht blij met haar komst te klinken en tegelijkertijd zachtaardig, passief agressief, wat waarschijnlijk met de tijd te maken had. Nog voordat Bette kon antwoorden stond ze over-

eind om haar te omhelzen. Haar zwarte haren waren zacht en glanzend, boven op haar hoofd gedraaid, haar zonnebril was enorm en haar T-shirt was zo wit dat ze moeite had om ernaar te kijken. Ze belichaamde een perfecte zomermiddag. Bette was zich erg bewust van haar eigen verfromfaaide en vieze look met de kleren die ze gisteravond aan had gehad.

‘Sorry dat ik te laat ben,’ zei Bette, die eerst haar verontschuldiging eruit wilde hebben. ‘Maar ik ben niet met lege handen gekomen.’ Ze stak een hand in haar tas en haalde daar de chipszakken uit, de een na de ander: Pom-bär, Lay’s, kroepoek en alles wat ze had kunnen vinden, allemaal op een grote stapel in het midden van de deken.

‘Held!’ zei Anton, met zijn pet laag over zijn hoofd getrokken terwijl hij een zak chips met garnalencocktailsmaak pakte en die tevreden opentrok. Hij vond een grote en gooide die in zijn mond, alvorens zijn handen aan zijn grijze T-shirt af te vegen voordat hij er nog een pakte.

‘Een prachtig samengestelde collectie,’ zei Carmen, die op haar plaats werd gehouden door Antons hoofd maar nog wel een hand kon uitsteken naar Bette. ‘Hoe gaat het, schat? Het voelt alsof ik je eeuwen niet heb gezien.’

Dat was niet zo, niet echt, misschien iets langer dan een maand sinds Anton en Carmen waren komen eten. Maar voor Bette voelde het ook als een eeuwigheid – er was zoveel gebeurd dat ze niet goed wist waar ze moest beginnen. Ze voelde aan wat Carmen wilde horen, zag haar mondhoek speels omhoogdraaien. In plaats daarvan besloot ze om een veiliger onderwerp aan te snijden.

‘Ja, de laatste tijd houdt het werk me goed bezig.’

Art’s Aflame (een naam die zo tenenkrommend was dat Bette hem zo min mogelijk gebruikte) was een liefdadigheidsinstelling die beeldende kunstenaars naar basisscholen en gemeenschaps-groepen stuurde. Ze werkte al een paar jaar voor ze, zo lang dat de routine van het werk op haar zenuwen begon te werken. Maar het was haar gelukt om de financiering rond te krijgen



van een aantal nieuwe projecten die in september zouden beginnen, waarvan de planning haar de afgelopen maanden druk bezig had gehouden. Carmen, een toneelschrijver, begreep wat een klus het kon zijn om fondsen te werven.

‘Ik weet zeker dat wat voor project je ook op touw hebt gezet geweldig is,’ zei Carmen, die compleet korte metten maakte met Bettes gedachtegang. Ze kneep haar ogen samen achter haar bril met gouden montuur terwijl ze het zonlicht met haar hand weerde. ‘Maar dit is niet echt wat ik wilde horen. Je hebt een goede baan, maar dat is niets nieuws. Niet nieuw zoals je meid.’

Een paar uur eerder zou Bette ervan hebben genoten. Het was nog steeds fijn en opwindend om het middelpunt van de aandacht te zijn in een gesprek over seks, over romantiek. Over liefde. De laatste keer dat ze Anton en Carmen had bijgepraat, was alles nog zo heerlijk spannend geweest.

Er was genoeg om Carmen over in te lichten. Ze had kunnen zeggen dat ze Meis ouders had ontmoet, of ze had kunnen vertellen dat Mei en Ash’ vriendje Tim plannen hadden gemaakt om te gaan klimmen, of over de vriendin van Mei van de kunstacademie met wie ze waren gaan eten. Mei was zo’n groot onderdeel van haar leven geweest dat het onmogelijk was haar er los van te zien.

Carmen wachtte verwachtingsvol af. Ze kon het hun allemaal vertellen. Over hun break. Er zou medelijden zijn, stevige knuffels en waarschijnlijk zouden ze hier de hele avond blijven tot ze zich beter voelde. Bette werd misselijk bij het vooruitzicht.

Als ze zei dat ze met nieuwe mensen zou daten, zouden ze dat begrijpen. Maar een pauze in haar relatie met Mei om een paar onenightstands te ervaren? Ze wist nog steeds niet hoe ze het moest verwoorden. *Ik ben een belangrijke ervaring misgelopen en ik kan niet wachten om die alsnog te krijgen of is het een probleem dat het zo goed met Mei gaat dat ik me niet eens kan voorstellen hoe het zou zijn om met iemand anders iets te beginnen?* Ze was boos

op Mei, boos dat Mei volledig de plank had misgeslagen met wat Bette nodig had. Maar ze was ook bang dat Mei precies wist wat ze nodig had, dat Bette, opnieuw, iets essentieels had gemist in haarzelf. Het zou in ieder geval niet de eerste keer zijn.

En dus: 'Het gaat geweldig. We zijn gisteravond naar de Van Gogh-tentoonstelling geweest. Die met alle lichten? Ik geloof dat jij het ook mooi zou vinden.'

'O, ja. Ik was van plan om ergens de komende tijd een kaartje te kopen,' zei Ash terwijl ze werkelijk waar een quiche uit een mandje haalde. Bette was daar zo dankbaar voor. Als ze iedereen enthousiast kon maken voor de tentoonstelling, met Ash' zelfgemaakte lekkernijen erbij, dan kon ze misschien de rest van de middag vermijden om het over Mei te hebben.

'Zullen we kaartjes kopen voor augustus?' Carmen stelde die vraag aan Anton.

'God, ja! Vrijheid! We zijn klaar,' zei Anton, die zijn armen met elk woord uitstreekte en er maar net in slaagde om Carmen niet op haar neus te slaan. Ze sloeg zijn armen weg en duwde tegen zijn schouder totdat hij gedwongen werd om rechtop te zitten. 'Dit jaar voelde echt lang aan. Ontiegelijk lang. Ik dacht dat alles sneller hoorde te gaan naarmate je ouder werd.'

Hij stak een hand uit naar een puntje quiche dat Ash hem aanreikte, waarna hij een grote hap nam en zijn duim naar haar omhoogstak terwijl hij kauwde.

'Dat is ook zo. Dat ligt aan je tijdsperceptie,' zei Ash. 'Elk jaar dat je meemaakt is een kleiner percentage van je leven in het geheel, dus voelt dat korter aan.'

'Dat is... Dat is... Ash, dat is echt deprimerend,' zei Carmen, en ze trok haar mond uit afkeer op.

'Werkelijk beangstigend,' stemde Bette ermee in.

'Hou op, het is iets moois!'

'Nee, echt niet,' zei Anton tegen Ash, die naar iedereen fronste.

Bette beet in haar eigen stuk quiche en voelde de drang om te huilen. Het was fijn, Ash en Carmen en Anton waren ook fijn om bij te zijn. Alles was fijn en goed, behalve dan dat haar

hart was gebroken. Ze was moe en elk moment kon haar nog een vraag worden gesteld. Ze ging languit op de picknickdeken liggen, naast Ash' heup, en sloot haar ogen.

## Zondag 17 juli

*Nog 90 dagen te gaan*

De volgende ochtend trof Bette Ash in de keuken aan, nog in haar Schots geruite pyjamabroek, terwijl ze een ketel met water vulde en er een podcast uit de metaalachtig klinkende speaker van haar telefoon te horen was. Ash droeg een vervaagd hardloopshirt en haar haren hingen los rond haar gezicht. Het was een duidelijk teken van haar energieniveau aan het einde van het semester. Zelfs op zondagen had Ash zich normaal gesproken allang aangekleed nog voordat Bette uit bed was.

‘Moet ik koffiezetten?’

Ash sprong op en slaakte een gilletteje voordat ze zich omdraaide. Op elk mogelijk moment was ze geneigd overdreven te reageren.

Ze sloeg een arm om Bette heen en plantte een stevige kus op haar wang voordat ze haar aan de kant duwde, op zoek naar de cafetière in het keukenkastje boven de koelkast.

‘Morgen! Nee, daar ben ik al mee bezig. Hoe heb je geslapen?’

‘Niet slecht,’ loog Bette. Ze had bijna de hele nacht de notiëapp op haar telefoon gevuld met conceptberichten voor Mei, waarvan ze wist dat ze die toch niet zou sturen.

‘Oké,’ zei Ash, nog met haar hand in het kastje, ‘je doet gek. Gisteren gedroeg je je ook raar. Ben je gewoon moe? Zet Mei nog steeds je wereld op zijn kop?’

‘Nou, eigenlijk zijn we...’ begon Bette. Haar stem sloeg over en voelde vreemd aan in haar keel. Het was tijd. ‘We nemen een break.’